Nemokamas priedas tik žurnalo VA PlayStation skaitytojams

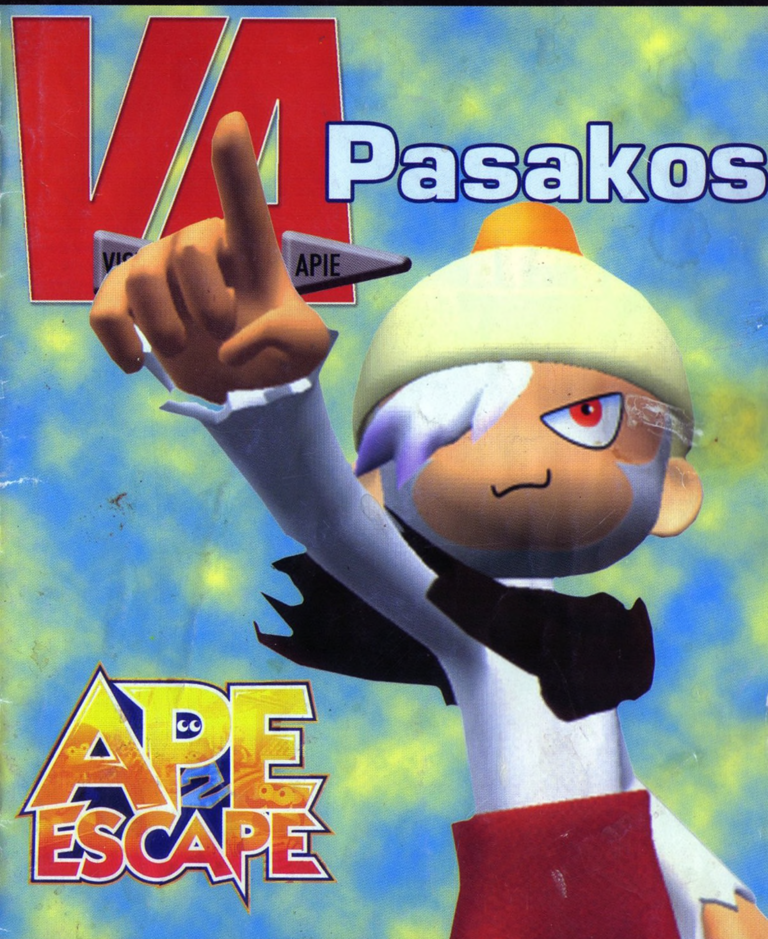

Beždžionių pasakos

TURINYS

4 Beždžionė Taro
5 Monkarela
6 Dėkingoji beždžionė
7 Protingoji beždžionė
8 Beždžionės statula
9 Du bananai
10 Nesibaigiantis bananas
11 Trys beždžionės
12 Banano stiebas
13 Hikaru ir Pipoči
14 Raudonšalmė
15 Apašima Taro
16 Monkarela 2
17 Beždžionė, kuri šaukė Hikaru
17 Beždžionė Taro 2
18 Įtaisai

Beždžionė Taro

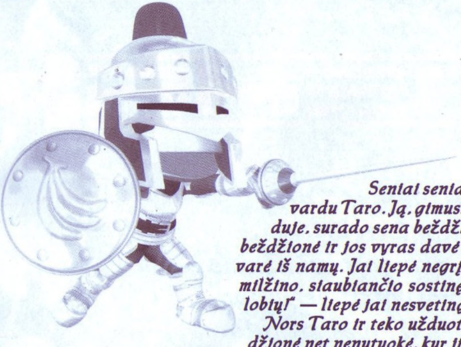

Seniai seniai gyveno didi beždžionė vardu Taro. Ją, gimusią milžiniško banano viduje, surado sena beždžionė. Vieną dieną senoji beždžionė ir jos vyras davė Taro tris bananus ir išvarė iš namų. Jai liepė negrįžti tol, kol ji nenugalės milžino, siaubiančio sostinę. „Ir nepamiršk milžino lobių!" — liepė jai nesvetingi globėjai.

Nors Taro ir teko užduotis nugalėti milžiną, beždžionė net nenutuokė, kur jį rasti. Kol ieškojo milžino, lauke sutemo ir Beždžionė Taro pasiklydo. Ji nusprendė suvalgyti tuos tris bananus, kuriuos jai davė senoji beždžionė. Taro vis dar jautė alkį, tad atsigulė po medžiu ir pramiegojo ten visą naktį.

Kitą dieną ji paklausė pro šalį einančio berniuko, kur gyvena milžinas, tačiau berniukas nesuprato nė žodžio, ką sakė beždžionė. Pamatęs, kokia beždžionė susijaudinusi, berniukas jam davė Dango (tradicinį japonišką skanėstą). Baisiausiai išalkusi Beždžionė Taro labai apsidžiaugė ir nepaisydama etiketo taisyklių greitai sušveitė skanųjį Dango.

Pabaigusi Dango, Taro nusprendė kurį laiką sekti paskui jaunąjį berniuką, nes visiškai nežinojo, kur gali gyventi milžinas. Netrukus berniukas sutiko šunį, vėliau fazaną, kurie abu atrodė tarsi pamišę. Berniukas jiems davė Dango ir padėjo surasti kelią. Beždžionė Taro buvo labai sužavėta tokiu berniuko gerumu.

Po kelių dienų grupelė, vedama berniuko ir Beždžionės Taro, plaukė valtimi per jūrą į salą, kurioje gyveno daugybė milžinų. Tada Taro prisiminė, kad tai jos darbas nugalėti milžiną. Padedama berniuko, šuns ir fazano ji pradėjo kovą su milžinu. Po ilgos ir sunkios kovos komanda nugalėjo ir su savimi kaip atlygį pasiėmė didžiulį kiekį brangenybių.

Grupei sugrįžus į sostinę, prasidėjo barniai dėl laimikio dalybų. Beždžionė Taro kovėsi didžiausiame savo gyvenime mūšyje, tačiau galiausiai berniukas pabėgo su visu grobiu. Taro neliko nei vieno aukso gabalėlio.

Išsigandusi senųjų beždžionių rūstybės, Taro nusprendė negrįžti namo, o eiti dirbti į cirką. Ten ji praleido savo likusias dienas, linksmindama vaikus unikalia „žemai skraidančios šimpanzės" programa.

Monkarela

Monkarela buvo graži beždžionė su nuostabiomis mėlynomis akimis. Ji buvo pati populiariausia beždžionė mieste. Plakatas su jos atvaizdu labai brangiai kainavo, bet jį buvo galima rasti visame mieste. Kai pardavėjai išvysdavo Monkarelą, iš pagarbos jos grožiui uždarydavo parduotuves. Apie Monkarelą kalbėjo visa šalis.

Vieną dieną sutikusi draugą ji išgirdo apie rengiamą puotą. Monkarela visada norėjo aplankyti pilį, tad paprašė senos karpuotos raganos, kad paruoštų jai magišką arklį ir karietą. Senoji ragana prižadėjo tai įvykdyti. Monkarelos kelionė į pilį buvo pradėta planuoti.

Monkarela ramiai sėdėjo savo karietoje prie pilies, tačiau sargybiniai niekaip nepaliko jos ramybėje. Kiekvienas norėjo pašokti su beždžione, kurios rankos buvo pilnos aukso maišelių. Kiekvienas gaudė Monkarelą, nes jautė didžiulę aistrą. Susikrimtusi Monkarela neturėjo kitos išeities, kaip tik lėkti link savo karietos ir pabėgti iš puotos. Deja, per sambrūzdį ji pametė savo beždžionės šalmą.

Kitą dieną princas išleido įsakymą, kad būtų surasta beždžionė, kuriai idealiai tiktų pamestas šalmas. Kuklioji Monkarela nenorėjo pripažinti, kad jai priklausė šalmas, tačiau pilies sargybiniai atėjo ir pas ją į namus. Jie reikalavo, kad Monkarela pabandytų užsidėti šalmą. Pagriebę už abiejų rankų, nuvedė Monkarelą į miesto aikštę. Švelniai.

Miesto aikštėje šalmas buvo matuojamas kiekvienai beždžionei. Jų buvo gausybė, išsirikiavusios ilgoje eilėje ir laukiančios savo likimo. Netrukus atėjo Monkarelos eilė. Jai rodės, kad visa minia akinamai spindėjo, ir ji labai norėjo iš čia pabėgti. Bet kai malonus sargybinis užsuko jai rankas už nugaros, ji neturėjo jokio pasirinkimo, o tik leisti, kad jai uždėtų šalmą.

Be abejo, šalmas puikiai tiko! Širdyje Monkarela buvo be galo laiminga, tačiau buvo per kukli, kad tai parodytų. Kai sargybiniai ėmė ją lydėti į pilį, beždžionė negalėjo ilgiau tvardytis, ir laimės ašaros nuriedėjo jos rausvais skruostais.

Visą savo likusį gyvenimą Monkarela praleido pilyje. Kiekviena beždžionė be galo džiaugėsi, kad Monkarela surado naujus amžinus namus.

Dėkingoji beždžionė

Seniai seniai vienas pats gyveno profesorius. Savo namuose pakalnėje jis atlikinėjo tyrimus, tačiau niekada nesugebėdavo sukurti kažko pelningo.

Vieną dieną įprasto pasivaikščiojimo metu profesorius pamatė gailiai verkiančią beždžionę, užstrigusią spąstuose. Profesoriui pagailo vargšės beždžionės, tad jis išlaisvino ją iš piktųjų spąstų. Beždžionėlė buvo be galo dėkinga ir daugybę kartų jam lenkėsi.

Tą naktį, profesoriui besiruošiant miegoti, kažkas pasibeldė į duris. Atidaręs duris jis labai nustebo, nes išvydo mažą berniuką su beždžionės šalmu. Buvo aišku, kad berniukas pasiklydo ir ieškojo prieglobsčio nakčiai. Geraširdis profesorius džiaugsmingai pasiūlė berniukui pasilikti jo namuose. Kitą dieną berniukas paprašė, ar galėtų pasilikti kiek ilgiau. Jis prižadėjo atsidėkoti, tačiau profesorius niekada negalės žiūrėti į jo kambarį.

Iš karto po to į profesoriaus sąskaitą pradėjo byrėti didžiulės pinigų sumos, ir jo gyvenimas iš skurdžiaus pasikeitė į turtuolio. Profesorius negalėjo atsistebėti berniuku; dieną ir naktį keista šviesa sklido iš po berniuko kambario durų. Vis tik profesorius negalėjo susilaikyti, nežvilgtelėjęs kambario vidun.

Kambaryje buvo maža beždžionėlė su šalmu. Ji sėdėjo ir žiūrėjo į šviečiantį kompiuterio ekraną. Beždžionėlė dirbo akcijų prekyboje, kuri tuo metu buvo baisiai pelninga. Profesorius tyliai uždarė duris.

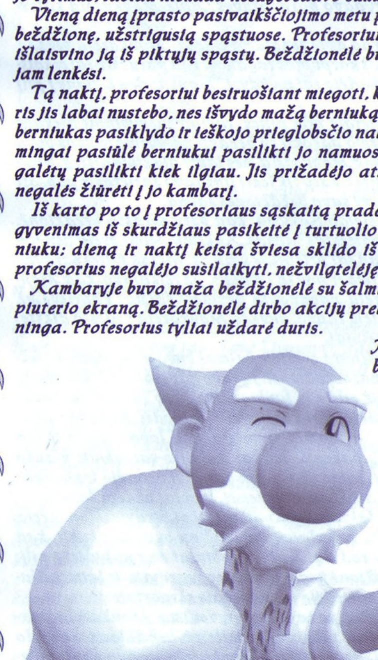

Kitą rytą berniukas nebeišėjo iš kambario. Kai profesorius vėl nuėjo į jo kambarį, jame rado tik vieno puslapio laišką. Jame buvo parašyta: „Kadangi išvydote mano tikrąją formą, aš nebegaliu likti jūsų namuose. Kaip galutinę savo padėką, prašau parduoti likusias akcijas ir užsidirbti pinigų". Tačiau tos akcijos jau buvo staigiai nukritusios po išeikvojimo ginčų ir lošimo žlugimų.

Susierzinęs ir vienišas, profesorius pats įsivėlė į prekybą ir greitai tapo skurdesnis, nei bet kada anksčiau.

Protingoji beždžionė

Sentai sentai šventovėje gyveno beždžionė vardu Ookkyu. Vieną dieną Ookkyu dirbo beždžioniškus darbus miške, kai ją pagavo vyriausias vienuolis. Vienuoliui pavyko priversti beždžionę prisijungti prie šventyklos, tačiau Ookkyu turėjo nepaprastą intelektą. Ji buvo tokia protinga, kad net pats Siogūnas pastebėjo jos aštrų protą.

Pačiai Ookkyu, atvirai kalbant, buvo nesvarbu, ką apie jos protą mano žmonės. Save jis labiau apibūdindavo kaip dykinėtoją, nei kaip protingą beždžionę. Kaip bebūtų, vieną dieną Siogūnas pakvietė beždžionę į pilį. Širdyje Ookkyu labiau norėjo sėdėti namie ir sukioti savo nykščius, bet kadangi kvietė pats Siogūnas, reikėjo paklusti.

Priėjusi prie tilto, vedančio į pilį, ji rado užrašą: „Šio tilto negalima pereiti“. Rodos, Siogūnas iššaukė ją intelekto mūšiui! Kaip galite spėti, Ookkyu nerūpėjo tokie dalykai, tad nė negalvojusi, ji paprasčiausiai perplaukė griovį. Jai neatėjo į galvą, ką Siogūnas norėjo tuo pasakyti.

Ookkyu pasiekė pilį, kur priešais nudažytą sulankstomą ekraną stovėjo Siogūnas ir laukė jos pasirodymo. Siogūnas pasakė jai, kad kasnakt iš ekrano iššoka nupieštas tigras ir terorizuoja pilį. Jis tikėjosi, kad Ookkyu žinos, kaip galima išspręsti šią bėdą.

Be abejo, Siogūnas tikėjosi išvysti žymiojo Ookkyu proto galią, bet kadangi Ookkyu neturėjo nė menkiausio susidomėjimo tokiais žaidimais, ji tik išsitraukė žiebtuvėlį iš kišenės ir padegė sulankstomą ekraną. Ugnis baisiai išsiplėtė ir sukėlė paniką. Išeidama pro duris, Ookkyu sustojo prie pilies saugyklos ir pagriebė tai, ką sugebėjo pasiimti, taip užsitikrindama pasiturintį pasitraukimą.

Beždžionės statula

Seniai seniai ilgai ir laimingai gyveno sena pora. Naujųjų Metų išvakarėse vyras išėjo į miestą parduoti beždžionių šalmų, kad galėtų nusipirkti ryžių pyragėlių. Beždžionių šalmai buvo jo senelio išradimas, tačiau jie retai kada tinkamai veikdavo, todėl niekad nebuvo populiarūs.

Pardavęs tik keletą šalmų, nusivylęs senis nusprendė eiti atgal namo. Jis ėjo gražiu snieguotu keliu ir nešė daugybę beždžionių šalmų. Pakeliui jis pastebėjo eilę iš šešių beždžionių statulų. Statulų galvos buvo apsnigtos ir atrodė, kad joms baisiai šalta. „Jums tikriausiai šalta čia taip stovėti", — tarė senis, nuvalė nuo jų galvų sniegą ir visoms šešioms beždžionėms uždėjo likusius šalmus. Paskutinei mažai beždžionėlei nebeužteko šalmo, tad senis nusiėmė savo šalmą ir uždėjo ant statulos. Tada senis grįžo namo. Kai jis papasakojo žmonai apie beždžionių statulas, ji atrodė supykusi. Senis labai susirūpino, ką reiškia tokia jos išraiška ir net bandė pamaloninti žmoną, pagirdamas, kaip gražiai ji atrodo su kimono. Tačiau senosios damos tai nepaveikė ir ji toliau tylėjo, nors jai ir buvo malonu išgirsti tokius gražius žodžius. Matydamas, kad nieko negali padaryti, senis nusprendė palikti ją su tokia nuotaika ir leisti miegoti. Situacija nebuvo ideali, bet, matote, žmonės kartais taip sprendžia reikalus. Po kurio laiko iš lauko pasigirdo garsas, tarsi kažkas sunkaus būtų nukritęs prie durų.

Kai seniai pasižiūrėjo laukan, jie rado ryšulį madingų moteriškų drabužių. Kai kurie jų buvo labai seksualūs, o senajai damai puikiai tiko. Senio skruostai paraudonavo...

Kai jie pasižiūrėjo į tolį, galėjo išvysti vieno beždžionės šalmo šviesą. Rodos, mažosios beždžionėlės statula atnešė drabužius, taip norėdama atsidėkoti seniui. Šios beždžionės dėka senosios poros santykiai ir vėl buvo puikūs. Pasak kaimynų, jų namuose ilgai tą naktį degė šviesos.

Du bananai

Seniai seniai gyveno profesorius. Jis buvo gabus išradėjas, bet nepaisant turimo talento visada buvo neturtingas. Vieną dieną, kaip visada, jis išėjo į mišką rinkti medžio. Tačiau šį kartą vidury miško jis rado nuostabų fontaną. Bevaikščiodamas profesorius išalko ir nusprendė, kad čia puiki vieta suvalgyti priešpiečius.

Suvalgęs priešpiečius profesorius jau norėjo ragauti savo nuostabaus bananų deserto, tačiau jo ranka slystelėjo, ir bananų desertas nukrito tiesiai į fontaną. Profesorius nemokėjo plaukti ir jam nieko kito neliko, tik liūdnai kūkčioti prie fontano.

Staiga iš vandens pasirodė graži deivaitė. Ji paklausė profesoriaus, ar bananas, kurį jis pametė, buvo auksinis ar sidabrinis. Sąžiningas profesorius atsakė, kad nei tas, nei kitas. Tada deivaitė davė profesoriui auksinį ir sidabrinį bananus. Vargšui profesoriui tokia dovana be galo patiko.

Šią paslaptį be profesoriaus žinojo ir dar kai kas. Šalia fontano už medžio buvo pasislėpusi maža beždžionė ir stebėjo visą šią sceną. Ji labai apsidžiaugė, kad fontanas vieną bananą paverčia į du! Profesoriui išėjus, ji įmetė savo bananą į fontaną. Tuomet vėl iškilo deivaitė ir paklausė, ar pamestas bananas buvo auksinis, ar sidabrinis. Pa- mėgdžioda- ma profesorių, beždžionėlė papurtė galvą. Ma- lonin- goji deivė nusišypsojo ir davė beždžionei auksinį ir sidabrinį bananus.

Apsidžiaugusi beždžionėlė tuoj puolė juos valgyti. Tačiau, kaip visi žinome, auksinio ar sidabrinio banano suvalgyti neįmanoma. To nežinanti beždžionė pamanė, kad deivė ją apgavo. Tada šalmas ryškiai raudonai nušvito, parodydamas beždžionės pyktį. Ji paėmė bananus ir sviedė tiesiai į deivę.

Deivė dėl to labai nuliūdo. Tada ji davė beždžionei du tikrus bananus. Beždžionėlė, aišku, labai apsidžiaugė. Deivė stebėjo, kaip ji nubėga šalin ir džiaugėsi, kad beždžionėlė atrodė patenkinta. Tačiau jai tai buvo labai keista. Jei beždžionė būtų pardavusi auksinį ir sidabrinį bananus, galėtų valgyti tiek bananų, kiek tik panorėtų. „Na, kiekvienam savo“, — pamanė ji ir išnyko.

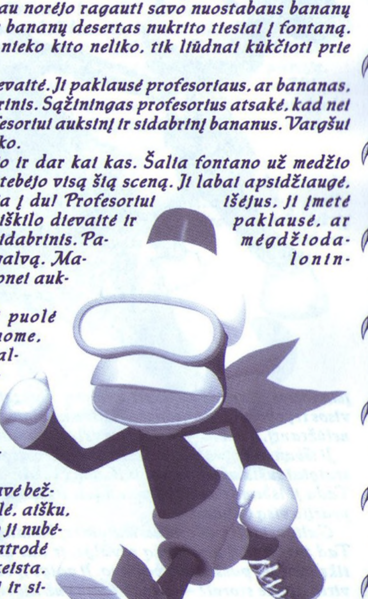

Nesibaigiantis bananas

Beždžionių princesė, kuri buvo gimusi iš banano, buvo žinoma visoje sostinėje kaip neprilygstama gražuolė. Iš visos šalies atvykdavo beždžionės jai mergintis. Kiekvieną dieną tekdavo bent penkias valandas laukti, kol galėjai susitikti su ja. Tačiau princesės širdis jau žinojo tikrąją meilę, tad ji atsakydavo kiekvienam, priėjusiam eilės galą. Nepaisant to, trys beždžionės nepasidavė ir neklausė princesės atsikalbinėjimų.

Kad atsikratytų šių atkaklių beždžionių, princesė pasakė joms, kad ištekės už tos, kuri įveiks užduotį. Pirmajai beždžionei ji liepė atnešti bananą, kuris nedegtų, antrajai — kuris nelūžtų, o trečiajai — kurį būtų galima valgyti pakartotinai ir jis vis atsirastų.

Trys beždžionės, nors ir žinojo, kad šios užduotys neįmanomos, iškeliavo ieškoti bananų. Po trejų metų, didžiulei princesės nuostabai, visos trys beždžionės sugrįžo iš savo kelionių. Viena atnešė nedegantį bananą, kita — nelūžtantį, o trečia — suvalgius vėl atsirandantį bananą. Princesė labai susinervino.

Ji išbandė pirmąjį bananą, ir jis neužsidegė. Tada pasimetusi princesė nusprendė staigiai sušlamšti bananą ir išsiuntė beždžionę lauk... Arti tikslo, bet banano nėra!" Tada ji išbandė antrąjį bananą, ir jis nelūžo. Tai išvydusi, princesė giliai įkėpė ir prarijo visą bananą.

Galiausiai ji paėmė nesibaigiantį bananą. Suvalgius jį, be abejo, jis vėl atsirado. Tad princesė jį dar kartą suvalgė, ir dar kartą. Bėgo metai, o princesė nenustojo tikrinusi šio paskutinio banano. Ji valgė jį vėl ir vėl. Tad nenuostabu, kad gražuolė virto didele storule — daug didesne už didelę beždžionę. Ji ir vėl šalyje tapo įžymi, tik jau dėl kitos priežasties. O norintys ją pamatyti ir vėl turėdavo laukti eilėje penkias valandas...

Trys beždžionės

Kartą gyveno trys mažos beždžionės, pabėgusios iš profesoriaus laboratorijos ir apsistojusios miške. Vyriausias brolis buvo tinginys, vidurinis buvo nepatikimas, tačiau jauniausias buvo darbštus vyrukas ir visada surinkdavo pakankamai bananų, kad užtektų ir vyresniems broliams.

Buvo įprasta diena. Jauniausias brolis rinko bananus. Staiga pastebėjo bėgant susijaudinusią beždžionę. Kai jis paklausė beždžionės, kas atsitiko, ši papasakojo, kad didžiulis Hikaru su Gotcha tinklu slankioja po apylinkes. Išgirdęs tai, jauniausias brolis kaip įmanoma greitai nulėkė namo, kad perspėtų brolius apie pavojų.

Išgirdę naujienas, visi trys puolė statyti namus, kad apsisaugotų nuo Hikaru. Vyriausias brolis greitai pririnko šiaudų ir tuoj pat sumetė namą. Vidurinysis brolis pastatė namą iš medžio. Jauniausias brolis rado plytų ir sunkiai dirbo, kad pastatytų tvirtą namą.

Po kelių dienų jų namus pasiekė baisingasis Hikaru. Pirmasis šiaudų namas neatlaikė net paprasčiausio Hikaru smūgio, tad vyriausias brolis pabėgo į vidurinio brolio namus. Tačiau medinį namą įveikė Hikaru Stun Club smūgis, ir dviem broliams teko lėkti į jauniausiojo plytų namą. Deja, jis dar nebuvo baigtas statyti. Visos trys beždžionės buvo sugautos.

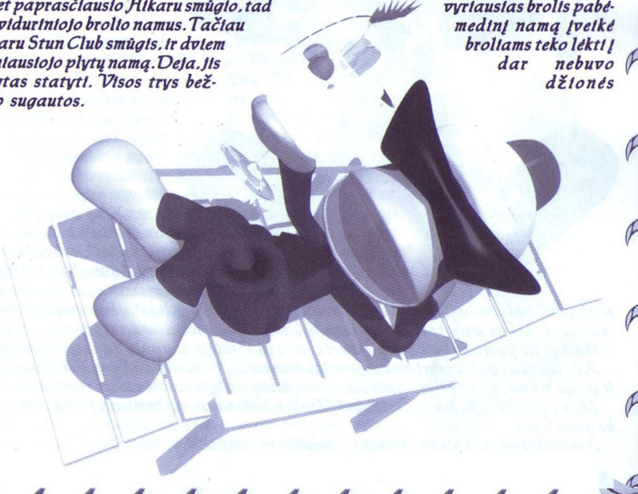

Banano stiebas

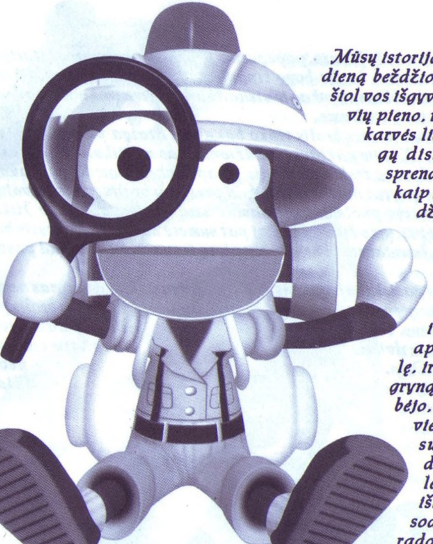

Mūsų istorija vyksta karštą vasaros dieną beždžionių kaime. Kaimelis iki šiol vos išgyvena iš parduodamo karvių pieno, tačiau ne per seniausiai karvės liovėsi duoti pieną. Po ilgų diskusijų beždžionės nusprendė, kad nėra kitos išeities, kaip tik parduoti karves. Beždžionei vardu Džekas buvo pavesta nuginti karves į miestą ir parduoti. Pakeliui jis sutiko senąjį profesorių.

Senasis profesorius išsamiai papasakojo apie naujai atrastą pupelę, ir Džekas tai „priėmė už gryną pinigą". Jis net nepastebėjo, kaip liko be karvių ir su viena pupele rankoje. Jam sugrįžus, badaujantys draugai smarkiai jį apkūlė. Besimušant iš rankos iškrito pupelė ir nukrito sode. Kitą dieną Džekas rado didžiulį bananų medį, augantį sode. Didžiulis banano stiebas kilo aukštai į dangų.

Džekas vienas pats lipo banano stiebu, kol galiausiai pasiekė debesis. Čia jis rado galybę didelių bananų. Sužavėtas reginio, Džekas staigiai suleido dantis į sultingiausiai atrodantį vaisių. Išvargęs ir išalkęs jis pamiršo laiką ir pasimetė šioje didžiulėje kvapnių bananų krūvoje.

Kai Džekas galiausiai pabaigė visus bananus, jis nusileido žemyn banano stiebu ir grįžo namo. Pasiskelbęs apie savo atvykimą neišgirdo nei vieno atsakymo.

Įėjęs į kambarį jis pamatė dvi beždžiones, sėdinčias veidu viena į kitą, rodos, jau be galo ilgai.

Kalendorius ant sienos žymėjo gruodžio mėnesį...

Hikaru ir Pipoči

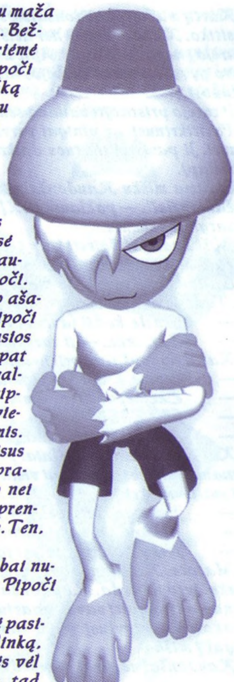

Kartą gyveno jaunas berniukas vardu Hikaru su maža beždžionėle Pipoči. Jiedu gyveno labai vargingai. Beždžionėlę berniukas rado pasiklydusią miške ir priėmė gyventi kartu. Vieną dieną jiems išėjus į laukus, Pipoči staiga parodė į žemę, norėdamas, kad Hikaru kažką iškastų. Nors viskas atrodė labai keistai, Hikaru taip ir padarė. Kiek pakasęs, jis atrado didžiulį sandėlį bananų.

Kadangi Hikaru ir Pipoči buvo labai neturtingi, jie be galo apsidžiaugė šiuo atradimu. Jie buvo tokie laimingi, kad nepastebėjo šešėliuose besislepiančių beždžionių, kurios viską akylai stebėjo. Jos greitai pamėgdžiojo porelės veiksmus, tačiau atkasė tik supuvusių bananų krūvą. Jausdamos esą apgautos, jos įniršo ant laimingosios poros ir trenkė Pipoči.

Kai tik Pipoči pravirko, tose vietose, kur krito jo ašaros, pradėjo augti bananų medžiai. Vėl Hikaru ir Pipoči jautėsi be galo laimingi tokia sėkme. Tai pamačiusios beždžionės buvo tikros, kad jei jos pravirks, taip pat išaugs bananų medžiai. Tad jos pradėjo trankyti galvas į akmenis, kad pravirktų. Nepaisant to, kaip stipriai jos trankė savo galveles, iš akių neišriedėjo nei viena ašara, o galvos buvo padengtos guzais ir mėlynėmis.

Beždžionės baisiausiai įniršo ir naktį suvalgė visus bananus nuo Hikaru ir Pipoči medžių. Kai šie ryte prabudo, buvo smarkiai nusivylę, nes nebuvo likusio nei vieno banano. Nežinodami, ką daryti, draugai nusprendė surinkti bananų žieves ir pasodinti savo fermoje. Ten, kur jie pasodino žieves, užaugo nuostabios gėlės.

Neužilgo pro šalį ėjo profesorius, ir jis buvo labai nustebęs ir patenkintas gėlėmis, tad davė Hikaru ir Pipoči daug dovanų.

Tai pamačiusios piktosios beždžionės nusprendė pasielgti taip pat ir išmėtė bananų žieves po visą aplinką, tačiau profesorius ant jų tik paslydo. Beždžionės vėl įtūžo, tačiau šį kartą supyko ir pats profesorius, tad sugavo visas beždžiones ir išnaikino savo Gotcha tinklu.

Raudonšalmė

Kartą mažoji Raudonšalmė sužinojo, kad kažkoks vyras turi jai užduotį. Kai jie susitiko, Raudonšalmė net neištiesė savo rankos. Ji stovėjo per atstumą ir įtariai žiūrėjo į nepažįstamąjį. „Apie ką darbas, drauguži?“, – paklausė ji. Bijodamas dėl savo gyvybės, vyras drebėjo, tačiau žinojo, kad tik Raudonšalmė gali atlikti šią užduotį.

Ji turėjo pristatyti bananą senai damai, gyvenančiai miške.

Pasitikrinusi, ar pinigai pervesti į sąskaitą, Raudonšalmė iškart pasiruošė keliauti. Ji pasiėmė tik tuos daiktus, kurių būtinai reikėjo: piniginę, krepšį ir miško žemėlapį.

Eidama mišku Raudonšalmė sutiko didelį blogą vilką. „Labas, kur eini, maža beždžionėle?“, – paklausė jis. „Į senelės namus“, – atsakė Raudonšalmė. „Na, būk atsargi, che che...“.

Miške galėjai išgirsti kaip krenta spyglys, kol Raudonšalmė laukė vilko puolimo, tačiau nieko neįvyko. Ji buvo saugi.

Galiausiai ji atvyko į senelės namus. Kai Raudonšalmė įėjo, senelė miegojo lovoje. Tada Raudonšalmė pastebėjo: senelės ausys buvo labai didelės.

— Senele, kodėl tavo tokios didelės ausys?
— Zzz...zzz, – ji tarsi miegojo.

Kai Raudonšalmė priėjo arčiau, išvydo, kad senelės burna išties didžiulė.

— Senele, kodėl tavo tokia didelė burna?
— Zzz...zzz...hrrr...mmm
— SENELE!
— Aiji! Negąsdink manęs taip, beždžionėle!

Kai Raudonšalmė švelniai prižadino senutę, pasilenkė prie jos ir norėjo atiduoti bananą, pastebėjo, kad tai visai ne senelė. Tai buvo didelis vilkas, kurį Raudonšalmė sutiko miške!

— Hmm... o kur senelė? – paklausė Raudonšalmė.
— Ji išsikėlė praėjusį mėnesį, – atsakė vilkas.
— Nemeluok! Tu surijai ją, ar ne?

Matote, Raudonšalmė turėjo labai lakią vaizduotę. Ji manė, kad šis vilkas nieko gero nežada. Raudonšalmė pasižiūrėjo į vilką, o tada lėtai ir atsargiai pradėjo traškinti savo sąnarius. Trakšt, trakšt! Ji buvo patenkinta, kai išvydo prakaitu apsipylusį vilko snukį. Tada sugrūdo jam į burną bananą ir išlėkė atgal į mišką.

Raudonšalmė gerai pamokė vilką. Vargšas vilkas liko ilgam traumuotas.

Apašima Taro

Seniai seniai gyveno jauna beždžionė Apašima Taro. Šis ekscentriškas jaunuolis didžiąją laiko dalį praleisdavo žvejodamas, nors visiškai nemėgo žuvies.

Kartą Apašima vaikščiojo paplūdimiu ir pamatė jaunus nenaudėlius, kankinančius jūrų vėžlį. Apašima nemėgdavo niekur veltis, tačiau šį kartą negalėjo praleisti progos iš nenaudėlių pavogti skaniai atrodantį bananą. Jis metė ant vaikų tinklą ir visus juos supainiojo. Be didesnių pastangų bananas atiteko jam.

Apašima begėdiškai mėgavosi bananu, kai su juo pradėjo kalbėti jūrų vėžlys. Apašima buvo kalbi beždžionė, tačiau su vėžliu kalbėtis jam buvo nejauku. Pabaigęs bananą ir neturėdamas daugiau ką veikti, jis nusprendė paplepėti su šituo keistu vėžliu. Paklausęs vėžlio, jis užlipo jam ant kupros ir nuplaukė į jūros dugną. Čia juos pasveikino galybė žuvų ir princesė. Jos šoko ir dainavo Apašimai, nes labai džiaugėsi, kad jis išgelbėjo vėžlį. Jūros šeimininkai patiekė savo skaniausius valgius, bet kadangi Apašima žuvies nemėgo, jis maisto net nepalietė. Vietoj to jis paprašė bananų, tačiau jų, be abe-jo, jūros dugne nebuvo. Nusivylęs Apašima nusprendė keliauti namo.

Prieš išeinant, princesė įteikė jam dovaną. Tai buvo skrynelė, kurios princesė neleido niekada atidaryti. Apašima buvo labai pamalonintas jos gerumo, bet viduje pamanė, kad iš tokios dovanos, kurios negalima atidaryti, jokios naudos nėra. Tad sugrįžęs į paplūdimį išmetė skrynelę atgal į jūrą, kur jai ir vieta. Tada nuėjo namo.

Išmesta skrynelė atnešė nelaimę žvejams: niekas daugiau negalėjo sugauti net ir menkos žuvelės.

Monkarela 2

Kartą gyveno nuostabi jauna beždžionė vardu Monkarela. Ji buvo labai neturtinga. Monkarela visada labai sunkiai dirbo, tačiau ją nuolat kankino piktosios seserys.

Vieną dieną pasklido gandas, kad pilyje rengiama didžiulė puota, ir viena po kitos į ją buvo kviečiamos šalies damos. Visos, išskyrus Monkarelą.

Tą vakarą Monkarela sėdėjo viena namie ir graudžiai dainavo, svajodama apie puotą. Staiga iš niekur nieko atsirado magas su lazdele rankoje. Jis Monkarelai padovanojo bananų karietą ir nuostabią suknelę. Jaunoji Monkarela be galo susijaudinusi sėdo į karietą ir išvyko į pilį.

Bananų karieta kvepėjo tiesiog stulbinančiai. Kėdės, durys, interjeras — viskas buvo pagaminta iš bananų! Monkarela nieko nelaukdama kando tiesiai į kėdę. Po kiek laiko, atvykusi į pilį, ji užaugo iki mažo sumo imtynininko dydžio! Tačiau Monkarelos patenkinta veido išraiška rodė, kad jai tai nė motais.

Beždžionė, kuri šaukė Hikaru

Seniai seniai gyveno beždžionė, kuri nuolat meluodavo. Ji buvo tokia baisi melagė, kad visos kitos mieste gyvenančios beždžionės liovėsi tikėti tuo, ką ji sakė.

Vieną dieną ji vėl kažką kaip visada melavo ir pamatė Hikaru, lekiantį link miesto. Iš visų jėgų ji bandė perspėti: „Hikaru ateina, Hikaru ateina!". Tačiau nepaisant visų pastangų ir klyksmų, niekas jos neklausė. Tad beždžionei nieko kito neliko, o tik pačiai bėgti iš miesto.

Hikaru sugavo visas beždžiones ir miestas ištuštėjo. Beždžionė melagė ilgai ir laimingai gyveno kitame tolimame mieste.

Beždžionė Taro 2

Seniai seniai gyveno sena beždžionių pora. Daug metų jie džiaugsmingai gyveno kartu, tačiau labai liūdėjo, nes neturėjo vaiko. Vieną dieną senasis beždžionė nukeliavo į kalnus prisirinkti bananų, o senoji beždžionė nuėjo prie upės plauti kelnių.

Senoji beždžionė pradėjo savo darbus prie upės, kai baisiai nustebusi pamatė didžiulį bananą, plaukiantį upe. Ji nebuvo alkana, tad tas bananas jai nelabai rūpėjo. Po kelių dienų prie tolimesnio upės kranto plūduriavo beždžionė, skleidžianti puvėsių kvapą.

Įtaisai

Aqua Net

Aqua Net (vandens tinklas) naudojamas gaudyti po vandeniu plaukiojančioms beždžionėms. Spauskite dešinę analoginę rankenėlę ir išmesite tinklą.

Bananarang

Bananarang (bumerangas–bananas) yra naudingas įtaisas, kuris pritraukia beždžiones skleisdamas kvapą. Beždžionės su žemomis Skrandžio Pilnumo statistikomis bėgs link Bananarango, o sočios beždžionės nesidomės juo. Patraukite dešinę analoginę rankenėlę atgal, nusitaikykite ir šaukite Bananarangą.

Catapult

Catapult (katapulta) naudoja tris kulkų tipus. Normalios kulkos naudojamos perspėti beždžionėms, nugalėti pagrindiniams priešams ir aktyvuoti jungikliams. Sprogstančios kulkos apsvaigina beždžiones ir nugali stipresnius priešus. Valdomos kulkos lėks į artimiausią beždžionę. Patraukite dešinę analoginę rankenėlę atgal, nusitaikykite, paspauskite rankenėlę žemyn ir pasirinkite kulkos tipą, tada šaukite.

Dash Hoop

Su Dash Hoop (žiedas) daug greičiau keliausite per vietoves. Su juo galima lipti aštriais šlaitais, nukauti priešus ir apsvaiginti beždžiones. Sukite dešinę analoginę rankenėlę ir įjungsite Dash Hoop, tada su kaire analogine rankenėle bėkite reikiama kryptimi.

Electro Magnet

Electro Magnet (magnetas) laikosi magnetinių objektų lygiuose. Pastumkite dešinę analoginę rankenėlę link objekto ir laikysitės ant jo, tada su kaire analogine rankenėle judinkite objektą reikiama kryptimi.

Monkey Net

Monkey Net (tinklas) yra svarbiausias įtaisas žaidime. Su juo gaudomos beždžionės. Pakreipkite dešinę analoginę rankenėlę, kad įsiūbuoti tinklą ir iškart po pirmo smūgio spauskite kryptį ir smogsite horizontaliai.

Monkey Radar

Monkey Radar (radaras) — ypač naudingas įtaisas, kuris aptinka beždžiones lygiuose. Sukite dešinę analoginę rankenėlę ir priešais radarą išvysite signalą. Mėlynas rodo, kad nėra beždžionių, o raudonas parodo netoliese esančią beždžionę. Kuo arčiau radaro bus beždžionė, tuo greitesnis iš radaro sklis garsas. Aptikę beždžionę, spauskite L2 ir peržiūrėsite jos statistiką.

Power Punch

Power Punch (kumštinė) yra galingiausias įtaisas žaidime. Juo galima apsvaiginti beždžiones, vienu smūgiu nukauti priešus (išskyrus bosus) ir lygiuose rasti paslaptis. Jo nuotolis labai ilgas, tad juo galima įjungti toliau esančius jungiklius. Spauskite dešinę analoginę rankenėlę reikiama kryptimi ir panaudosite Power Punch.

R.C. Car

Remote Controlled Car (automobiliukas) naudojamas apsvaiginti beždžionėms, keliauti po plyšius ir įjungti jungiklius.. Spauskite dešinę analoginę rankenėlę ir padėsite jį ant žemės, tada kraipykite rankenėlę ir vairuokite automobiliuką.

Sky Flyer

Sky Flyer (skraidyklė) leidžia Hikaru pakilti į aukštas lygių vietas. Sukite dešinę analoginę rankenėlę, kad pakiltumėt, tada kraipykite kairę rankenėlę reikiama keliauti kryptimi.

Stun Club

Stun Club (vėzdas) yra pirmasis žaidimo ginklas, bet jis naudojamas daugeliui dalykų. Jis nugalės daugumą ankstyvųjų priešų ir trumpam apsvaigins beždžiones. Pakreipkite dešinę analoginę rankenėlę ir užsimokite reikiama kryptimi arba sukite rankenėlę ir išsuksite Stun Club.

Water Cannon

Water Cannon (vandens patranka) purškia vandens srovę, kuria galima užgesinti ugnį, apsvaiginti beždžiones ir nugalėti kai kuriuos priešus. Sukite dešinę analoginę rankenėlę, kad purkštumėte vandenį, o kairiąja judėkite.